

Xiao Hong
Hulanjoen tarinat

Suomentanut Rauno Sainio

Hulanjoen tarinat

XIAO HONG

Hulanjoen tarinat

Suomentanut

Rauno Sainio

Punos

Koneen Säätiö on tukenut tämän kirjan julkaisemista.

Suomentaja on saanut tukea Taiteen edistämiskeskukselta.

Kiinankielinen alkuteos: 呼兰河传 *Hulanhe zhuan* (1941)

ISBN 978-952-7566-02-2

ISBN 978-952-7566-03-9 (EPUB)

© Punos-kustannus 2024

Kustannustoimitus: Aki Räsänen

Kustantaja: Punos-kustannus, Loviisa

www.punoskustannus.fi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kirjailijasta

Xiao Hongia (1911–1942; oikealta nimeltään Zhang Naiying) pidetään yhtenä 1900-luvun merkittävimmistä kiinalaisista kirjailijoista. Keskeisiä teemoja hänen tuotannossaan olivat köyhyys, sodan vaikutukset ihmisten elämään ja naisten asema patriarkalisessa yhteiskunnassa. Häntä on pidetty Kiinan ensimmäisenä feministisenä kirjailijana.

Xiao Hongin elämää Kiinassa varjostivat epäonniset parisuhteet sekä Japanin keisarikunnan miehitys, jonka vuoksi hän joutui pakenemaan kaupungista toiseen. Vuonna 1935 hän päätyi monien vaiheiden jälkeen Shanghaihin. Esikoisromaaninsa *Sheng si chang* (1935, ”Elämän ja kuoleman kenttä”) hän julkaisi tavattuun Shanghaissa Lu Xunin, joka oli tuon ajan vaikutusvaltaisimpia kirjailijoita Kiinassa. Lu Xun näki nuoren kirjailijan potentiaalin, kirjoitti romaaniin esipuheen ja auttoi sen julkaisemisessa. *Sheng si chang* oli ensimmäisiä Kiinassa julkaistuja romaaneja, jotka käsittelivät kriittisesti Japanin imperialismia ja kuvasivat kiinalaisten elämää japanilaisvallan alla.

Läpimurtoromaaninsa lisäksi Xiao Hong muistetaan parhaiten viimeiseksi jääneestä teoksestaan *Hulanjoen tarinat*. Vuonna 1941 julkaistua romaania pidetään yleisesti hänen parhaimpanaan. Omaelämäkerrallinen teos on tarkkanäköinen kuvaus pienen kiinalaiskaupungin elämästä 1900-luvun alussa. Tarinan päähenkilön tavoin Xiao Hong oli varakkaan perheen tytär, joka perheensä asemasta huolimatta oli yksinäinen ja koki elämänsä ankeaksi. Hänellä oli ankara isä, ja hänen äitinsä kuoli hänen ollessaan yhdeksänvuotias. Isoisä oli ainoa lämmin henkilö kasvavan tytön elämässä. Romaanissaan Xiao

Hong kuvaa omintakeisesti lapsuutensa kokemuksia ja esittelee samalla lapsen näkökulmasta aikansa kulttuuria, perinteitä ja uskomuksia Kiinan koillisosissa. Lisäksi teos valottaa elämän nurjia puolia, kuten köyhyyttä ja naisten usein kurjaa kohtaloa.

Tammikuussa 1942 Xiao Hong menehtyi tuberkuloosiin Japanin miehittämässä Hongkongissa. Hän oli kuollessaan vain 30-vuotias. Yli 80 vuotta kuolemansa jälkeen Xiao Hong on kiinankielisessä maailmassa edelleen rakastettu ja laajasti luettu kirjailija. Suosiota kuvaa hyvin se, että hänen elämästään on 2010-luvulla tehty muun muassa kaksi elokuvaa ja ooppera. Hänen teoksistaan on vuosien varrella otettu kymmeniä painoksia, ja niitä on käännetty useille eri kielille – nyt ensi kertaa myös suomeksi.

Rauno Sainio
Suomentaja

Ensimmäinen luku

1

Kun ankara talvi valtaa maan, alkaa maan kuori repeillä. Repeämiä on kaikkialla ja niitä on kaikenkokoisia. Lyhyimmät ovat jonkin jalan tai parin sylen pituisia, toisilla on mittaa monen monta syltä. Ne kulkevat minne mieli tekee, etelästä pohjoiseen ja idästä länteen, ja uusia ilmestyy jatkuvasti joka paikkaan. Aina kun pakkanen vain puree kyllin kovasti, maa repeytyy kaikkialta. Talvi jäädyttää maan ja repii sen riekaleiksi.

Kun vanha mies astuu sisään talven pakkasesta, hän rapsuttaa ensi töikseen harjalla huurteen parrastaan. Sitten hän sanoo:

”Onpa vietävän kylmä! Maa on jäätynyt rikki!”

Aamunkoitteessa, kun useita peninkulmia yön aikana taittanut ajomies astuu majatalon ovesta, hän huikkaa heti kättelyssä majatalon isännälle:

”Johan on ilmat! Pakkanen viiltää kuin veitsi!”

Ajuri käy peremmälle, riisuu koirannahkalakkinsa ja panee piipuksi. Hetken sauhuteltuaan hän poimii käteensä höyrytetyn sämpylän, joka on yhä kuuma. Samassa hän huomaa, että kylmä on repinyt hänen kämmenselkensä railoille.

Kylmä repii paitsi maan myös ihmisten kädet.

Kun tofukauppias varhain aamulla nousee vuoteesta ja lähtee ulos kaupittelemaan tofua, on hänen syytä pitää varansa. Jos hän näet laskee tofulaatikkonsa maahan ja unoh-

taa sen siihen edes hetkeksi, hän ei saa sitä enää nostetuksi paikaltaan. Laatikko jäätyy hetkessä maahan kiinni.

Ikääntynyt sämpyläkauppias nostaa oman puulaatikonsa heti auringon noustua selkäänsä ja lähtee ulos myymään sämpylöitään. Hän liikkuu reippain askelin ja huutaa kajottaa niin, että kaikki varmasti kuulevat hänen olevan lähistöllä. Kohta ukon käynti äkkiä vaikeutuu. Hän tuntee jalkansa alla jotakin pyöreää, on kuin tallustaisi muhkean kananmunan päällä. Lumi on kasautunut kerroksiksi hänen kengänpohjiinsa. Hänen pitää olla varovainen, sillä muuten hän kaatuu rähmälleen. Varovainen hän onkin, mutta kaatuu siitä huolimatta. Ja sekös huono juttu on, sillä sämpylälaatikko menee miehen kaatuessa kumoon ja sämpylä toisensa perään vierähtää pakosalle laatikon uumenista. Ukko ei heti pääse takaisin jaloilleen. Ohikulkija huomaa tilaisuutensa. Hän nappaa maasta pari sämpylää ja jatkaa matkaansa yhtä mutustaen. Viimein vanhuksen onnistuu kömpiä pystyyn. Hän noukkii sämpylät lumesta ja panee ne takaisin laatikkoon. Sitten hän laskee ne ja toteaa, ettei luku täsmää. Hän ymmärtää oitis yskän ja huutaa sämpylöitä anastaneen miehen perään:

”Nähtävästi on niin pirun kylmä, että maakin repeilee jalkojen alla! Nielaisi mokoma minun sämpyläni!”

Ihmisiä naurattaa. Ukko heittää taas laatikon selkäänsä ja jatkaa matkaansa. Kenkien alle kasautuu yhä enemmän lunta ja käynti hankaloituu joka askelella. Hiki kihoaa hänen selkäänsä, hänen ripsensä ovat huurteessa, parrasta sojottaa jääpuikkoja. Nuhruisen lakin lippa ja korvaläpät ovat hengityksestä kuurassa. Ukon vauhti hidastuu, pelko hiipii tajuntaan. Pian ukko tärisee kuin ensimmäistä kertaa luis-

timet jalkaansa vetänyt aloittelija, jonka ilkikurinen ystävä on sysännyt jälle.

On niin kylmä, että pikkuinen koira uikuttaa kaikki yöt ja vaikeroi kuin sen tassut olisivat tulesa.

Ja sitten pakkasen kiristyy entisestään. Vesi jäätyy sammioihin ja sammiot ratkeavat liitoksistaan. Kaivot jäätyvät umpeen.

Toisinaan yöllä pyryttää olan takaa. Silloin lumi saartaa ihmisten kodit, niin että kun aamulla nousee vuoteesta ja pyrkii ulos, ovi ei hievahdakaan.

Mikään ei ole entisensä, kun kylmin aika vuodesta koittaa. Taivas on harmaa ja kuin tuiskun mylläämä. Koko päivän taivaalta lankeaa valkeaa lunta. Ihmiset liikkuvat ripeästi, hengitys höyryää heti pakkasen kohdatessaan. Seitsemän hevosen vetämät muonavankkurit ajavat erämaassa piiskat paukkuen ja lyhdyt tähtitaivaan alla loistaen. Virstan matkan juostuaan hevoset ovat alkaneet hikoilla. Kun matkantekeo jatkuu, letka näyttää suorastaan höyryävän maisemassa, jota lumi ja jää hallitsevat. Hevoset lakkaavat hikoilemasta vasta, kun ne auringon jo noustua pääsevät talliin levolle. Niiden karva huurtuu heti hikoilun lakattua.

Kun ihmiset ja hevoset ovat saaneet vatsansa täyteen, jatkuu matka viipymättä. Näillä kylmillä seuduilla ihmisiä on harvassa, toisin kuin etelässä, missä kylät sijaitsevat kylki kyljessä kiinni eikä kaupungista seuraavaan ole matkaa nimeksikään. Täällä ei missään näe mitään, maisema on pelkkää valkoista. Yhdestä kylästä ei näe seuraavaan, ja oikean suunnan voi tietää vain turvautumalla johonkuhun, joka tuntee reitit. Nämä vankkurit ovat matkalla kaupunkiin, joka sijaitsee aivan tässä lähetyvillä. Lastina saattaa olla

soijapapuja tai ehkä durraa. Paluumatkalla vankkurit on lastattu ruokaöljyllä, suolalla ja kankailla.

Hulanjoki on tällainen pieni kaupunki. Se ei ole mitenkään suuri tai vilkas paikka. Oikeastaan siihen kuuluu vain kaksi isompaa tietä, joista toinen kulkee etelästä pohjoiseen ja toinen idästä länteen. Kaupungin sydän on näiden kahden tien risteyskohta, jonne on keskittynyt kaikki olennainen. Siellä kauppitellaan kulta- ja hopeakoruja, kankaita, ruokaöljyä, suolaa, teetä ja lääkkeitä. Lisäksi tienristeyksessä päivystää naispuolinen hammaslääkäri. Hän on ripustanut oveensa suurikokoisen liikeylтин, johon on maalattu hammasrivi. Kukin hammas on yhtä suuri kuin riisinmittauskoppa. Mainos on pikkukaupungissa tyystin tarpeeton, sillä ihmiset eivät sitä katsoessaan ymmärrä, mikä se on olevinaan. Ruokaöljyä, suolaa tai kankaita ei tarvitse mainostaa kyltein. Riittää, että suolamyymälän oveen on maalattu suolaa tarkoittava kirjoitusmerkki ja kangasmyymälän ovelle ripustettu kaksi ikivanhaa, korutonta kangasliuskaa. Sen hienommaksi eivät täällä mainokset muutu. Myös apteekin ovesta riippuu vain kyltti, johon on kirjoitettu naisten pulssin tunnustelevan kakkulapäisen tohtorin nimi. Tohtori on nimeltään Li Yongchun, ja nimi on samalla myös hänen apteekkinsa nimi. Vaikka tohtori poistaisi nimikyltin, ihmiset löytäisivät hänen pakeilleen siinä missä ennenkin. Kaupunkilaisten lisäksi myös maalta tulevat tuntevat kaupungin ja muistavat, mitä sen teiden varsilla kauppitellaan. Mainostaminen ei ole tarpeen, sillä kaipasipa ihminen mitä hyvänsä, hän osaa neuvomattakin astua oikean puodin ovesta ja hankkia tarvitsemansa. Toisaalta mitä ihmiset eivät tarvitse, sitä

ei kukaan myöskään mene ostamaan, olipa kyltti miten suuri ja komea tahansa.

Hammaslääkäri on tästä hyvä esimerkki. Mainoskyltti jättikokoisine hampaineen on maalta tuleville vieraille niin kummallinen ilmestys, että moni pysähtyy toljottamaan sitä käsittämättä kuitenkaan sen tarkoitusta. Ja vaikka ihmettelijä sattuisikin kärsimään hammaskivusta, ei hän suurin surminkaan poistattaisi hammastaan tällä vieraiden maiden menetelmät omaksuneella lääkrillä. Sen sijaan hän suunnitaisi Li Yongchunin apteekkiin, ostaisi neljännesnaulan tulihelmiliaania, palaisi kotiinsa ja hoitaisi särkynsä itse pitämällä yritti suussaan. Kyltin hampaat ovat niin epäluonnollisen suuret, että monia mainos suorastaan puistattaa. Tästä johtuen harva on koskaan astunut hammaslääkärin ovesta. Kyltin riiputtua ovesta pari kolme vuotta nainen joutui hyväksymään totuuden. Hammaslääkärin työ ei tuonut leipää pöytään. Hän päätyi työskentelemään kättilönä varsinaisen toimensa ohessa.

Jo mainittujen lisäksi kaupungissa on kaksi muutakin tietä. Ne ovat nimeltään Toinen itäinen tie ja Toinen läntinen tie. Ne kulkevat pohjoisesta etelään, ja pituutta kummallakin on kolmisen virstaa. Teiden varsilla ei ole paljontakaan mainitsemisen arvoista. On vain muutama temppele, jokunen seesamikakkukoku ja pari viljamyyntälää.

Toisella itäisellä tiellä sijaitsee lisäksi mylly, jota kutsutaan tulimyllyksi. Sillä on avara sisäpiha ja korkea, hienoista punatiilistä muurattu savupiippu. Huhutaan, että myllyyn on pääsy kielletty, koska sisällä on paljon sellaista, mihin ei saa koskea. Jos koskee väärään paikkaan, voi kuulemma palaa hengiltä. Se selittääkin, miksi paikkaa kutsutaan tuli-

myllyksi. Ilmeisesti myllyssä ei tarvita hevosia tai aaseja myllynkiviä pyörittämään. Tarvittava voima saadaan tules-ta. Moni ihmettelee, miksei mylly ole jo palanut maan tasalle, jos siellä kerran palaa jatkuvasti tuli. Tätä kysymystä ihmi-set pähkäilevät, mutta mitä kovemmin he yrittävät jutun ju-jua keksiä, sitä pahemmin he vain häkeltyvät. Asiaa ei auta sekään, ettei myllyyn sallita ulkopuolisia. Ovella seisoo kuu-lemma vartijakin vahdissa.

Toisella itäisellä tiellä on myös kaksi koulua. Toinen kouluista sijaitsee tien eteläpäässä ja toinen pohjoispäässä. Ne ovat alakouluja ja toimivat kumpikin temppelin tiloissa, toinen Lohikäärmekuninkaan temppelissä ja toinen Perus-tajaisän temppelissä.

Lohikäärmekuninkaan temppelissä toimiva koulu opet-taa kouluaineiden lisäksi silkkiäistoukkien kasvattamista, ja siksi se on saanut nimekseen Maatalouskoulu. Perustajaisän temppelin koulu taas on tavallinen alakoulu, mutta koska se tarjoaa edistyneille oppilaille oman luokan, se on ristitty Edistyskouluksi.

Vaikka kouluilla on hyvin erilaiset nimet, ovat ne itse asiassa keskenään täysin samanlaisia. Oikeastaan ainoana erona on se, että Maatalouskoulussa opettajat saavat syksyn tullen pari maukasta ateriala, kun itse kasvatetut silkkiäis-toukat paistetaan öljyssä.

Edistyskoulussa ei silkkiäistoukkia syödä. Sen oppilaat ovat kuitenkin varreltaan pidempiä kuin Maatalouskoulussa, jossa opintie alkaa peltotöihin liittyvien kirjoitusmerkkien opiskelulla ja jota käydään korkeintaan seitsemäntoista vuo-den ikään saakka. Edistyskoulussa taas vanhimmalla oppi-laalla on ikää peräti kaksikymmentäneljä vuotta. Kyseinen

oppilas osaa soittaa vierasmaalaista vaskipuhallinta, ja hän oli toiminut nelisen vuotta yksityiskoulun opettajana maaseudulla ennen kuin istui ensi kertaa Edistyskoulun pulpetin taakse. Muuan toinen Edistyskoulun oppilas on jo kahden vuoden ajan työskennellyt viljamyymälässä tilintarkastajana.

Kun ensin mainittu oppilas kirjoittaa kotiväelleen kirjeen, hän saattaa kirjeessään kysyä: ”Joko Kaljupään silmät ovat kunnossa?” Kaljupää on hänen vanhin poikansa, joka vastikään täytti kahdeksan. Oppilas ei tavallisesti kysele toisen poikansa tai tyttäriensä perään, koska silloin kirjeestä tulisi julmetun pitkä. Hänellä on kotona lapsia iso liuta. Koska hän on perheen pää, kyselee hän luonnollisesti kirjeessään myös yhtä ja toista kotiasioista, kuten: ”Joko Wangit ovat maksaneet maavuokransa?” Tai: ”Onko soijapavut myyty?” Tai: ”Saitteko hyvän hinnan?”

Hänen kaltaisensa oppilaan asema on luokassa korkea, ja myös opettajan tulee osoittaa hänelle kunnioitusta. Jos opettaja epähuomiossa kirjoittaa jonkin kirjoitusmerkin väärin, oppilas ponkaisee oitis pystyyn sanakirja kädessään ja oikaisee koppavasti virheen, riippumatta siitä, kumpi lopujen lopuksi edes on oikeassa, opettaja vaiko oppilas.

Toisella läntisellä tiellä ei ole myllyä. Koulujakin siellä on vain yksi, Muslimikoulu, jota käydään Kaupunginjumalan temppelin tiloissa. Muilta osin tie on melko lailla Toisen itäisen tien kaltainen, autio ja väritön. Silloin harvoin kun tiellä joskus on liikennettä, tomu pöllyää ympäriinsä. Saateen tullen tie on yhtä mutavelliä.

Toinen läntinen tie tunnetaan pahamaineisesta mutamontustaan, joka on peräti sylen syvyinen. Kun ei sada, muta

montun reunoilla muistuttaa riisivelliä. Sateella monttu muuttuu yli äyräidensä tulvivaksi järveksi, jonka tulviminen tuottaa päänsivaa lähimmille asukkailla, kun heidän kotinsa täyttyvät mutavellistä. Kun aurinko alkaa taas paistaa ja veden pinta vähän laskee, monttu alkaa houkutella itikoita, jotka tunkeutuvat myös lähimpiin koteihin. Mitä kuumemmin aurinko paistaa, sitä puhtaammalta näyttää montussa vesi, ikään kuin joku yrittäisi uuttaa siitä jotakin. Joskus, kun vettä ei sada yli kuukauteen, vesi on entistäkin puhtaampaa. Kaiken veden haihduttua muta montun reunoilla on mustaa ja tahmaista, liisteriäkin tahmeampaa. Monttu on silloin pinnastaan musta ja kiiltävä kuin pata, jossa on seostettu kumimassaa. Monttuun eksyvät karpäset ja hyttyset takertuvat mutaan kiinni.

Pääskysen tunnetusti rakastavat vettä. Toisinaan pääskynen lentää montun ylle ja antaa siipiensä hipoa veden pintaa. Se näyttää vaaralliselta leikiltä, sillä monttu on kuin ansa, joka hetkenä minä hyvänsä saattaa hotkaista linnun suihinsa. Lintu pääsee kuitenkin pälkähästä, kun se pyrähtää tiehensä taakseen katsomatta.

Jos paikalle sattuu hevonen, mitään toivoa ei ole. Hevonen juuttuu monttuun ja vajoaa yhä syvemmälle lähemmäs pohjaa. Siellä se pyristelee, kunnes siltä loppuvat voimat. Se jää suosiolla montun pohjalle makaamaan. Se on vaarallista, sillä paikalleen jumittuminen voi olla hevosen kannalta kohtalokasta. Tätä kuitenkin sattuu ani harvoin, sillä useimmat eivät rohkene taluttaa hevostaan tai ohjata kärryjään montun yli.

Jos montulla sattuu jotakin, tapahtuu se useimmiten kuivina kausina, jolloin on kulunut useampi kuukausi ilman

sadetta. Silloin monttu on vaarallisimmillaan. Äkkiseltään voi olla helppo kuvitella, että mitä ankarammat sateet, sitä suurempi vaara, koska sateella monttu tulvii yli äyräidensä. Sen jos minkä luulisi olevan vaarallista: onhan monttu niin syvä, että siihen putoava ihminen on tuomittu hukkumaan. Hulanjoen asukkaat eivät kuitenkaan ole niin tyhmiä. He tuntevat montun vaarat, ja siksi sadesäällä yksikään kaupunkilainen ei rohkene ohjata hevostaan sen yli.

Mutta jos vierähtää sateeton kuukausi tai kolme, veden pinta montussa laskee. Kun vettä on enää runsaan kyynärän syvyydeltä, joku uskalias saattaa ottaa riskin ja pyrkiä hevostärryineen montun yli. Ja kun yksi onnistuu, joku aavistuksen vähemmän uskalias päättää kenties tehdä saman perässä. Ei aikaakaan, kun montun molemmin puolin voi jo havaita urat, jotka yli ajaneiden kärryjen pyörät ovat jättäneet tien pintaan. Jos paikalle tällöin ilmaantuu jälleen lisää ihmisiä, jotka huomaavat, että tästä on menty, pelkurikin saattaa siinä rohkaistua ja ohjata kärrynsä päätä pahkaa montun yli.

Sitten käykin ilmi, että monttu on reunoiltaan yllättävän epätasainen. Muut pääsivät yli, mutta tällä kertaa ajomiehen kärryt menevät nurin.

Kun mies kipuaa ylös montusta, hän on karkea näky mudan tahraamine kasvoineen. Hän ryhtyy auttamaan hevostaan kiipelistä, mutta eläinparka on juuttunut montun pohjalle. Ohikulkijoita tulee miehelle avuksi.

Ohikulkijoita on kahta laatua, niitä jotka auttavat ja niitä jotka eivät. Viimeksi mainitut ovat pukeutuneet pitkäliepiseen kaapuun ja lyhyeen takkiin. Vaatteet ovat siistit. Nämä ihmiset eivät kohota sormeakaan auttaakseen, sillä myös heidän kätensä ovat moitteettoman puhtaat. On sano-

mattakin selvää, että he edustavat paikallista herrasväkeä. Sen sijaan, että auttaisivat, he seuraavat tapahtumia sivusta. Kun hevonen on päästä jaloilleen, he huudahtavat innoissaan: "Ohoh! Ohoh!" Sitten hevosen jalat kuitenkin pettävät. "Ohoh! Ohoh!" samat ihmiset huutavat samaan tapaan kuin äskenkin, nyt vain vahingosta iloiten.

Aikansa kompuroituaan hevonen ei ole vielääkään selvinnyt pinteestä. Se luovuttaa ja jää makaamaan montun pohjalle. Sivustakatsojat alkavat kyllästyä. He tuumaavat, että näytös alkaa olla tältä erää tässä. He hajaantuvat ja lähtevät kotiin.

Hevonen on kuitenkin yhä pulassa. Auttajat ovat tavalisia kaupunkilaisia, heidän joukossaan ainakin sipulinkantaja, vihanneskauppias, muurari ja ajomies. He käärivät housunlahkeensa ja riisuvat kenkensä, koska tietävät, etteivät voi pelastaa hevosta sotkematta jalkojaan. He toivovat, että useamman miehen voimin eläin saataisiin autetuksi kuivalle maalle.

Miehet vetävät vesiperän. Tässä vaiheessa hevonen hädin tuskin hengittää. Miehet hätääntyvät ja vapauttavat kiireen vilkkaa hevosen valjaistaan. Jospa ilman ylimääraistä taakkaa sen olisi helpompi nousta pystyyn.

Mutta hevonen ei vielääkään pääse ylös. Sen pää on veden pinnan yläpuolella. Korvat tärisyvät, silmät pysyvät kiinni. Se korskuu. Näky on niin lohduton, että lähistöllä asuvat kiirehtivät noutamaan kotoaan köyttä ja kankia. Miehet koettavat vetää hevosta montusta köysillä samaan aikaan kun toiset kampeavat sitä kangilla irti pohjasta. Ihmiset huutavat toisilleen ohjeita, kuin olisivat rakentamassa taloa tai siltaa. Lopulta hevonen saadaan turvaan.

Kiinalainen Xiao Hong (1911–1942) on rakastettu ja laajasti luettu kirjailija. Hän ehti lyhyen elämänsä aikana jättää Kiinan kirjallisuushistoriaan pysyvän jäljen, ja häntä pidetään kotimaassaan yhtenä 1900-luvun merkittävimmistä kirjailijoista. Hänen tuotantaan on käännetty useille eri kielille.

Hulanjoen tarinat (1941) on Xiao Hongin viimeiseksi jäänyt teos. Sitä pidetään yleisesti hänen parhaimpanaan. Omaelämäkerrallisen romaanin keskiössä on varakkaan perheen tytär, joka elää suojattua mutta ikävystyttävää elämää ainoana ystävänään oma isoisänsä. Lukijan eteen piirtyy tarkkanäköinen kuva pienen koilliskiinalaisen kaupungin elämästä 1900-luvun alkupuolella. Teos esittelee elävästi aikansa omintakeisia, paikoin hullunkurisiakin perinteitä ja uskomuksia, mutta valottaa myös ihmiselon nurjia puolia, kuten köyhyyttä ja epäonnisia naiskohtaloita. Oman lisänsä tarinoihin tuovat värikkäät kyläläiset: vääräsuu Feng, setä You ja monet muut.